

Telemetrie maand maart 2025

Vandaag, 17 februari, zou mijn broertje 49 geworden zijn.

Terwijl ik naar het graf loop om traditiegetrouw een kaarsje neer te zetten, hoor ik iedere keer van hem dat het niet belangrijk meer is.

En toch doe ik het, ieder jaar weer.

Het zijn onze veronderstellingen die maken dat wij zo handelen, ook als je in je gedachten te horen krijgt, dat het niet meer van belang is.

Want stel je eens voor dat wij onze dierbaren nog gewoon zouden kunnen waarnemen, naast ons, op de bank bijvoorbeeld. Zou je dat dan ook nog doen, die wandeling, in de ijzige kou, op het kerkhof...

Natuurlijk niet!

Dan zou je een felicitatie overbrengen in je gedachten naar hun, wat ook weer vreemd is omdat ze dat stuk van hun leven achter zich hebben gelaten.

Er was lering en er waren ervaringen in dat stuk maar eenmaal in de energie ga je gewoon weer verder.

Zo zie je maar dat alles wat je brein bedenkt geen waarheid is in het hier en nu.

Dat geldt eigenlijk voor alles wat wij bedenken, want ben jij je gedachtes?

Het zijn veronderstellingen gebaseerd op eerdere ervaringen in je leven. Je bent er mee bekend geraakt door alles wat je meemaakt en dus is het een waarheid voor je brein geworden. Soms klopt het, bij een herhalende situatie, maar meestal is het niets anders dan je eigen gedachte.

Wat ik er mee wil zeggen is dat het interessant is om er op deze wijze eens naar te kijken...

Als een waarnemer van je eigen gedachtes. En wat blijft er dan uiteindelijk over, eenmaal ontmanteld?

Het hier en nu en een volledige staat van bewustzijn, en dat is precies wat onze dierbaren, die in de energie zijn, op dit ogenblik ervaren!

Met liefs,

Karin de Jager